

ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΒΕΛΒΕΝΤΟΥ

ΣΧΟΛ. ΕΤΟΣ 2015-2016

Διπλή εορτή η σημερινή, γιορτή Ευαγγελισμού, γιορτή καλών μαντάτων για τον ερχομό του Μεσσία και λύτρωσης των ανθρώπων από τα σκοτάδια του θανάτου και της αμαρτίας, αλλά και γιορτή Ευαγγελισμού για την λύτρωση του Γένους από τα σκοτάδια των τεσσάρων σχεδόν αιώνων της σκλαβιάς. Τό 'φερε ίσως η τύχη να γιορτάσει το έθνος την ελευθερία του την ίδια μέρα μαζί με την Υπέρμαχο Στρατηγό του, αυτή που όπως μας λέει ο ποιητής «έχει στα μάτια της ψηφιδωτό τον καημό της Ρωμοσύνης»

«Απόσπασμα από την Ακολουθία των Χαιρετισμών»

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ

Χαίρε δι' ης η χαρά εκλάμψει. Χαίρε δι' ης η αρά εκλείπει
Χαίρε του πεσόντος Αδάμ η ανάκλησις. Χαίρε των δακρύων της Εύας η
λύτρωσις.

Χαίρε ύψος δυσανάβατον ανθρωπίνοις λογισμοίς. Χαίρε βάθος δυσθεώρητον
και αγγέλων οφθαλμοίς.

Χαίρε ότι υπάρχουν Βασιλέως καθέδρα. Χαίρε ότι βαστάζεις τον βαστάζοντα
πάντα.

Χαίρε αστήρ εμφανίων τον ήλιον. Χαίρε γαστήρ ενθέου σαρκώσεως.

Χαίρε δι' ης νεουργείται η κτήσις. Χαίρε δι' ης βρεφουργείται ο Κτίστης.

Χαίρε το των αγγέλων πολυθρύλητον θαύμα. Χαίρε το των δαιμόνων
πολυθρήνητον τραύμα.

Χαίρε Νύμφη Ανύμφευτε.

«ΜΗΤΕΡΑ ΜΕΓΑΛΟΨΥΧΗ» Τραγούδι από τη Χορωδία

Στις 29 Μαΐου του 1453, έπεσε η Βασιλεύουσα. Και ήταν πραγματικά σκοτεινοί οι αιώνες που ακολούθησαν την Άλωση της πόλης των πόλεων, ήταν ο δικός μας Μεσαίωνας. Ήδη καιρό πιο πριν ο Ελληνισμός τσακιζόταν ανάμεσα σε δυο συμπληγάδες μυλόπετρες, τους Φράγκους της Δύσης από την μια, και τους Ανατολίτες Τούρκους από την άλλη, να ροκανίζουν ένα ένα τα κομμάτια του. Η μια υποδούλωση χειρότερη από την άλλη. Η Άλωση της Πόλης ήταν απλώς η κορύφωση του δράματος.

Τι να πρωτοπεί κανείς για αυτά τα σκληρά χρόνια; Οι περιουσίες χάθηκαν, αφού οι χριστιανοί υποχρεώνονται να πληρώνουν δυσβάσταχτο κεφαλικό φόρο τον ονομαζόμενο «χαράτσι». Στις εκκλησίες απαγορεύουν οι Τούρκοι να χρησιμοποιούν καμπάνες και μετατρέπουν πολλές από αυτές σε τζαμιά. Χιλιάδες Έλληνες και Ελληνίδες πουλιούνται δούλοι στα σκλαβοπάζαρα της Ανατολής. Το χειρότερο μαρτύριο όμως για τους Έλληνες ήταν η στρατολόγηση των παιδιών τους ηλικίας έξι ως δεκαπέντε ετών. Τα παιδιά αυτά, τα εξισλαμίζουν, τους μαθαίνουν τα τουρκικά ήθη, τα κάνουν γενίτσαρους και τους εντάσσουν στον οθωμανικό στρατό. Από μόνη της η επιβίωση του Γένους και η διατήρηση της ταυτότητάς του είναι ένα θαύμα.

Ασφυκτιούσε η Ρωμοσύνη κάτω από την τυραννία του κατακτητή, τινάζονταν να ελευθερωθεί, αλλά μάταια. Η κάθε επανάσταση, τοπική ή γενικότερη πνίγονταν στο αίμα. Έτσι περνούσαν οι αιώνες. Πολλοί δεν άντεξαν και κάποιοι πήραν τα βουνά. Κυνηγημένοι μα ελεύθεροι, ζούσαν σαν τα αγρίμια. Άλλοι πάλι πήραν τον δρόμο της ξενιτειάς, και άλλοι σαν τους Σουλιώτες βρήκαν καταφύγιο σε μέρη δυσπρόσιτα αλλά ήσυχα. Όμως ο πόθος της λευτεριάς δεν έσβηνε, παρά μόνο φούντωνε όλο και περισσότερο. Άνθρωποι φωτισμένοι, συχνά θυσιάζοντας την ζωή τους την ίδια, φρόντιζαν να κρατούν αναμμένη την φλόγα της ελπίδας για το Γένος. Εμβληματική μορφή ο πατρο-Κοσμάς ο Αιτωλός, ο αεικίνητος καλόγερος που περιδιάβαινε τα μέρη της Ηπείρου και της Μακεδονίας εμψυχώνοντας και διδάσκοντας τους κατοίκους, να ξαναμάθουν την γλώσσα τους, να στερεωθούν στην πίστη τους, να αρνηθούν τους εξισλαμισμούς. Στην διασπορά λόγιοι σαν τον Αδαμάντιο Κοραή μετέφεραν στο υπόδουλο γένος τις ιδέες της ελευθερίας και της ισότητας που τότε ξυπνούσαν στην Ευρώπη. Ποιητές σαν τον Ρήγα Φεραίο, οραματιζόνταν μια πατρίδα μεγάλη και ένδοξη και με τα επαναστατικά κείμενά τους έσπερναν τον σπόρο της λευτεριάς.

«ΘΟΥΡΙΟΣ» Τραγούδι από τη Χορωδία

Της ελληνικής Επανάστασης προηγήθηκε η ίδρυση της Φιλικής Εταιρίας. Δημιουργήθηκε στις 14 Σεπτεμβρίου του 1814 στην Οδησό από τρεις εμπόρους, τον Νικόλαο Σκουφά, τον Αθανάσιο Τσακάλωφ και τον Εμμανουήλ Ξάνθο, με στόχο την απελευθέρωση του ελληνικού έθνους. Μυστικά και φιλόπονα μεθόδευε την προετοιμασία του ξεσηκωμού, μώνοντας στις τάξεις της ψυχωμένους πατριώτες, και καταρτίζοντάς τους σε φρόνημα, οργάνωση και υλικά μέσα, όσο αυτό ήταν δυνατό. Το 1818 οι μνημένοι ανέρχονταν σε

χιλιάδες και υπήρχε ανάγκη για έναν αρχηγό με πανελλήνια ακτινοβολία και διεθνή αναγνώριση.

Ο αρχηγός βρέθηκε στο πρόσωπο, του Αλέξανδρου Υψηλάντη. Το 1821 ο Αλέξανδρος Υψηλάντης, περνάει τον Προύθο ποταμό, μπαίνει στο Ιάσιο, και κηρύττει την επανάσταση στη Μολδαβία, και τη Βλαχία. Μετά από λίγους μήνες όμως, ο Υψηλάντης συνετρίβη στο Δραγατσάνι. Οι Τούρκοι κατέπνιξαν την εξέγερση αυτή στο αίμα.

«ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ» ΠΟΙΗΜΑ

Επέρασαν χρόνοι πολλοί...
Μια μέρα σαν εκείνη
αστράφτει πάλι ο ουρανός...
Στην έρμη της την κλίνη
λησμονημένη, ολόρφανη, χλωμή κι απελπισμένη,
μια κόρη πάντα κείτεται, στενάζει αλυσωμένη.
Τα σιδερά είναι ατάραγα, σκοτάδι ολόγυρά της.
Η καταφρόνια, η δυστυχιά σέπουν τα κόκαλά της.
Τρέμει με μιας η φυλακή και διάπλατη η θυρίδα
φέγγει κι αφήνει και περνά έν' άστρο, μian αχτίδα.
Ο Άγγελος εστάθηκε, διπλώνει τα φτερά του...

«Ξύπνα, ταραζου, μη φοβού, χαίρε, Παρθένε, χαίρε.
Ο Κύριός μου είναι με σε, Ελλάς ανάστα, χαίρε».

Τη χαραυγή της 25ης Μαρτίου 1821 στο μοναστήρι της Αγίας Λαύρας ο ιεράρχης Παλαιών Πατρών Γερμανός υψώνει το λάβαρο της επανάστασης και όλοι, οπλαρχηγοί, αρματολοί, κλέφτες και λαός ορκίζονται για τη Λευτεριά. Η στιγμή που τόσα χρόνια καρτερούσαν, είχε φτάσει! Οι Έλληνες αρχίζουν τον αγώνα. Μπροστά στην Ωραία Πύλη, ορκίζονται για "Ελευθερία ή Θάνατο" και το μήνυμα αυτό σείει τις καρδιές όλων.

«Ο ΒΡΑΧΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΥΜΑ» ΠΟΙΗΜΑ

Ήταν ένας ξεσηκωμός παράτολμος από κάθε άποψη, καθώς η όποια προετοιμασία που προηγήθηκε δεν μπορούσε να συγκριθεί με την δύναμη των σουλτανικών ασκεριών. Αυτό όμως που περίσσευε ήταν ο πόθος της ελευθερίας, ήταν το δίκιο του ιερού και ευλογημένου αγώνα, ήταν η αρχαία κληρονομιά που φώναζε στις καρδιές των Ελλήνων, που ήθελε Ελληνικό

κράτος ελεύθερο. Και η μεγάλη ώρα κάποτε έφτασε. Και η Ρωμοσύνη ήταν αποφασισμένη.

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ στρατηγού Μακρυγιάννη:

«Αποφάσισαν οι νοικοκυραίοι ότι η τυραγνία των Τούρκων – την δοκιμάσαμε τόσα χρόνια,- δεν υποφέρνονταν πλέον. Και δι’ αυτείνη την τυραγνία, οπού δεν ορίζαμεν ούτε βιόν, ούτε τιμή, ούτε ζωή (ξέραμεν κι’ ότ’ ήμασταν ολίγοι και χωρίς τ’ αναγκαία του πολέμου) αποφασίσαμε να σηκώσωμεν άρματα αναντίον αυτής της τυραγνίας. Είτε θάνατος, είτε λευτεριά.»

Το τόλμημα μεγάλο, ο κόσμος τους θεωρούσε τρελούς.

«Ο ΚΟΣΜΟΣ ΜΑΣ ΕΛΕΓΕ ΤΡΕΛΟΥΣ» Θεόδωρος Κολοκοτρώνης

«Όταν αποφασίσαμε να κάμομε την Επανάσταση, δεν εσυλλογισθήκαμε ούτε πόσοι είμεθα ούτε πώς δεν έχομε άρματα ούτε ότι οι Τούρκοι εβαστούσαν τα κάστρα και τας πόλεις... αλλά ως μία βροχή έπεσε εις όλους μας ή επιθυμία της ελευθερίας μας, και όλοι, και ο κλήρος μας και οι προεστοί και οι καπεταναίοι και οι πεπαιδευμένοι και οι έμποροι, μικροί και μεγάλοι, όλοι, εσυμφωνήσαμε εις αυτό το σκοπό και εκάμαμε την Επανάσταση...

...Η Επανάστασις η εδική μας δεν ομοιάζει με καμμιάν απ’ όσες γίνονται σήμερα εις την Ευρώπην. Της Ευρώπης οι επαναστάσεις εναντίον των διοικήσεων των είναι εμφύλιος πόλεμος. Ο ιδικός μας πόλεμος ήταν ο πλέον δίκαιος, ήτον έθνος με άλλο έθνος, ήτον με έναν λαόν... ο Σουλτάνος [δεν] ηθέλησε ποτέ να θεωρήσει τον ελληνικόν λαόν ως λαόν, αλλ’ ως σκλάβους...

...Ο κόσμος μας έλεγε τρελλούς. Ημείς, αν δεν είμεθα τρελοί, δεν εκάναμε την Επανάσταση»

Το ένα μετά το άλλο, τα διάφορα μέρη της Ελλάδος μπαίνουν στη φωτιά του πολέμου. Μέχρι τις 28 Μαρτίου η επανάσταση, γενικεύεται σε όλη την Πελοπόννησο. Τις επόμενες ημέρες η επανάσταση, επεκτείνεται και στην υπόλοιπη Ελλάδα. Ανατολική Στερεά Ελλάδα, Σπέτσες, Ψαρά, Υδρα, Σάμος, Κάσος, Βόλος Βελεστίνο. Στις 17 Μαΐου 1821 κηρύττεται η επανάσταση στη Μακεδονία, στις 20 Μαΐου υψώνεται η σημαία της επανάστασης στο Μεσολόγγι και τον Ιούνιο στην Κρήτη. 23 Σεπτεμβρίου 1821. Η γαλανόλευκη υψώνεται στην Τριπολιτσά.

Ολόκληρο το σκλαβωμένο τότε έθνος ανταποκρίθηκε σύσσωμο στο κάλεσμα του Αγώνα. Διάκος, Ανδρούτσος, Καραϊσκάκης, Παπαφλέσσας, Παλαιών

Πατρών Γερμανός, Μακρυγιάννης, Μπότσαρης, Νικηταράς, Μιαούλης, Κανάρης Κολοκοτρώνης, Μπουμπουλίνα, Μαντώ Μαυρογένους και τόσοι άλλοι πρωτοστάτησαν και συνέτριψαν τον εχθρό.

Στην περίοδο 1821-1824, η επανάσταση προόδευσε ραγδαία. Οι σχηματισμοί των κλεφτών και του νησιώτικου στόλου, καταλαμβάνουν πολλά φρούρια και αποκρούουν όλες τις τουρκικές εκστρατείες, από στεριά και θάλασσα. Στην Πελοπόννησο, στα στενά των Δερβενακίων, ο Μαχμούτ Δράμαλης με 30.000 άντρες καταστρέφεται ολοκληρωτικά, χάρη στη στρατιωτική ιδιοφυΐα του μεγάλου αρχηγού, Θεόδωρου Κολοκοτρώνη.

«ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΛΗ» Δημοτικό ποίημα

Φύσα, μαΐστρο δροσερέ κι αέρα του πελάγου,
να πας τα χαιρετίσματα στου Δράμαλη τη μάνα.
Της Ρούμελης οι μπέηδες, του Δράμαλη οι αγάδες
στο Δερβενάκι κείτονται, στο χώμα ξαπλωμένοι.
Στρώμα 'χουνε τη μαύρη γης, προσκέφαλο λιθάρια
και για απανωσκεπάσματα του φεγγαριού τη λάμψη.
κι ένα πουλάκι πέρασε και το συχνορωτάνε;
«Πουλί, πώς πάει ο 'πόλεμος, το κλέφτικο ντουφέκι;»
«Μπροστά πάει ο Νικηταράς, πίσω ο Κολοκοτρώνης,
και παραπίσω οι Έλληνες με τα σπαθιά στα χέρια».
Γράμματα πάνε κι έρχονται στων μπέηδων τα σπίτια.
Κλαίνε τ' αχούρια γι' άλογα και τα τζαμιά για Τούρκους,
κλαίνε μανούλες για παιδιά, γυναίκες για τους άντρες.

Το κλίμα της Ευρώπης, τουλάχιστον στο χώρο των κυβερνήσεων ήταν καθαρά εχθρικό προς κάθε απελευθερωτικό κίνημα και μάταια οι Έλληνες απευθύνονται στις ξένες κυβερνήσεις για βοήθεια. Αντίθετα το κίνημα του φιλελληνισμού εξαπλώθηκε σε όλη την Ευρώπη και δημιουργήθηκαν επιτροπές για τη συγκέντρωση χρημάτων και την αγορά εφοδίων για τους μαχόμενους Έλληνες

Φιλέλληνες, ανάμεσά τους ο λόρδος Βύρων και ο Σανταρόζα ήρθαν στην Ελλάδα για να πολεμήσουν στο πλευρό των Ελλήνων πολεμιστών. Το 1825 όμως ήταν η δυσκολότερη χρονιά για την Επανάσταση. Ο Ιμπραήμ πασάς, με τακτικά στρατεύματα και οργανωμένο στόλο από την Αίγυπτο, μπαίνει ενεργά στον πόλεμο. Καταπνίγει την επανάσταση στην Κάσο και στην Κρήτη, και αποβιβάζει σημαντικά στρατεύματα στην Πελοπόννησο. Για δυο χρόνια από το 1825 ως το 1827 ο Ιμπραήμ καταστρέφει σοδειές και χωριά. Τον Ιανουάριο του 1826 ο Ιμπραήμ συγκεντρώνει τις δυνάμεις του γύρω από το Μεσολόγγι

και αρχίζει να το πολιορκεί. Το ηρωικό Μεσολόγγι πέφτει τελικά στις 10 Απριλίου.

«ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΠΟΛΙΟΡΚΗΜΕΝΟΙ ΣΧΕΔΙΑΣΜΑ Α'»

«Τότες εταραχτήκανε τα σωθικά μου και έλεγα πως ήρθε ώρα να ξεψυχήσω· κι ευρέθηκα σε σκοτεινό τόπο και βροντερό, που εσκιρτούσε σαν κλωνί στάρι στο μύλο που αλέθει ογλήγορα, ωσάν το χόχλο στο νερό που αναβράζει· ετότες εκατάλαβα πως εκείνο ήτανε το Μεσολόγγι· αλλά δεν έβλεπα μήτε το κάστρο, μήτε το στρατόπεδο, μήτε τη λίμνη, μήτε τη θάλασσα, μήτε τη γη που επάτουνα, μήτε τον ουρανό· εκατασκέπαζε όλα τα πάντα μαυρίλα και πίσσα, γιομάτη λάμψη, βροντή και αστροπελέκι· και ύψωσα τα χέρια μου και τα μάτια μου να κάμω δέηση, και ιδού μες στην καπνίλα μία μεγάλη γυναίκα με φόρεμα μαύρο σαν του λαγού το αίμα, οπού η σπίθα έγγιζε κι εσβενότουνε· και με φωνή που μου εφαινονταν πως νικάει την ταραχή του πολέμου άρχισε:»

«ΤΟ ΧΑΡΑΜΑ» Τραγούδι από τη χορωδία

«ΑΚΡΑ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΣΙΩΠΗ» Τραγούδι από τη χορωδία

Οι εθνικές δυνάμεις όμως φαίνονται ανεξάντλητες. Συσπειρωμένες γύρω από τον Κολοκοτρώνη στην Πελοπόννησο, τον Καραϊσκάκη στη Στερεά Ελλάδα το Μιαούλη και το Σαχτούρη στη θάλασσα, αναζωογονούνε την αντίσταση. Τον Ιούλιο του 1827 η Ρωσία, η Αγγλία και η Γαλλία προτείνουν στην Πύλη να δεχθεί την αυτονομία της επαναστατημένης Ελλάδας. Η άρνηση της Πύλης να υποταχθεί στη θέληση της τριπλής συμμαχίας είχε σαν αποτέλεσμα τη ναυμαχία του Ναβαρίνου τον Οκτώβριο του 1827 όπου καταστράφηκε ο Τουρκοαιγυπτιακός στόλος.

«ΤΣΑΜΙΚΟΣ» Τραγούδι από τη χορωδία

Το 1827 η Τρίτη Εθνοσυνέλευση της Τροιζήνας εκλέγει κυβερνήτη της Ελλάδας τον Ιωάννη Καποδίστρια, παλιό υπουργό του τσάρου της Ρωσίας. Ο Καποδίστριας έθεσε ως στόχο της πολιτικής του να πετύχει την αναγνώριση ανεξάρτητου ελληνικού κράτους με διευρυμένα σύνορα. Πρώτος αυτός φροντίζει για τη δημόσια εκπαίδευση και κάνει την πρώτη φορά σοβαρή προσπάθεια οργάνωσης του ελληνικού κράτους.. Το Μάιο του 1832, η Πύλη αναγνωρίζει την ανεξαρτησία του ελληνικού κράτους.

Το νέο κράτος μεγάλωσε σιγά σιγά. Σταδιακά προσαρτήθηκαν ηπειρωτικές και νησιωτικές περιοχές μέχρι να πάρει τη σημερινή του μορφή.

«ΟΜΟΡΦΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΠΑΤΡΙΔΑ» Τραγούδι από τη Χορωδία

Γονατίζουμε με ευλάβεια σε όλους εκείνους, που με τους αγώνες, το αίμα και την θυσία τους μας χάρισαν το πολύτιμο αγαθό της λευτεριάς. Που έγιναν

ήρωες όχι γιατί ήταν υπεράνθρωποι ή τέλειοι σε όλα, αλλά γιατί ιεράρχησαν την Πατρίδα, την Πίστη και την Ελευθερία πάνω και από την ζωή τους την ίδια, και αγωνίστηκαν με πάθος για αυτά μέχρις εσχάτων. Γιατί προτίμησαν τον θάνατο από την σκλαβιά και την μιζέρια μιας άχαρης ζωής.

«Τούτο το λόγο θα σας πω, δεν έχω άλλο κανένα μεθύστε με τ' αθάνατο κρασί του Εικοσιένα!»

ΕΘΝΙΚΟΣ ΥΜΝΟΣ